

Tillät profeten Muhammad dödandet av 700 judiska män?

Tillät profeten Muhammad dödandet av 700 judiska män? Det är väl känt att det vid Islams inträde fanns judiska stammar som levde i Yathrib (senare kallat Medina), såväl som andra judiska bosättningar längre norrut, av vilka Khaybar och Fadak var de viktigaste.

Det är också känt att profeten Muhammad (fred vare över honom) önskade att judarna i Yathrib, då dom var utövare av en gudomlig religion, skulle visa förståelse för den nya monoteistiska religionen, Islam. Men när dessa stammar insåg att Islam taktfast etablerades och vann kraft, så antog dom en aktivt fientlig attityd, och det slutliga resultatet av det var försvinnandet av de judiska samhällena från Arabien. De som nedtecknat profeten Muhammads biografi och senare historiker, berättar för oss att Banu Qaynuqa (1) och senare om Banu al-Nadir (2) provocerade muslimerna, blev belägrade och gick i gengäld med på att ge upp och tilläts avresa, och på resan tog dom med sig sina ägodelar som gick att transportera. Senare blev Khaybar (3) och Fadak (4) evakuerade. Enligt Ibn Ishaq ’’Sira’’ (5) så ställde sig den tredje av de judiska stammarna, Banu Qurayza, vid Quraish och deras allierades sida, vilka genomförde en icke lyckad attack mot Medina i ett försök att förstöra Islam. Detta var den allvarligaste attacken mot Islam och den misslyckades, och Banu Qurayza blev i sin tur belägrade av Profeten (fred vare över honom). Precis som Banu al-Nadir så gav de upp, men olikt Banu al-Nadir gick det in en medlare för dem, Sa’d b. Mu’adh, som var medlem av stammen Aws, och de var allierade till Qurayza. Han bestämde att vuxna män skulle dödas och kvinnor och barns skulle bli slavar. Därför byggdes diken vid marknadsplatsen i Medina och männen tillhörande Qurayza fördes dit i grupper och halshöggs. (6) Antalet som dödades varierar mellan 400 och 900. När man undersöker det här finns det utmaningar. Påståendet att 600 eller 800 eller 900 män från Banu Qurayza dödades kallblodigt kan inte vara sant; det är en senare uppfinning; och att dess källa är judisk tradition. Källan till detaljerna i den tidigare judiska historien kan utpekas med förvånande korrekthet. De arabiska källorna ska nu ses över och bidraget från deras judiska informatörer kommer att diskuteras. Trovärdigheten av detaljerna kommer sedan att fastställas och därefter prototypen i tidig judisk historia att utpekas. Det tidigaste verk vi har, med mest detaljer, är Ibn Ishaq ’’Sira’’, hans biografi om profeten. Det är också den som är längst och som mest citeras. Senare historiker citerar honom och är i de flesta fall beroende av honom (8). Men Ibn Ishaq dog 151 efter Hijra, dvs 145 år efter denna händelse som har tas upp. Senare historiker tar helt enkelt bara hans version av händelsen, och bortser mer eller mindre från detaljerna, och förbiser hans osäkra lista över auktoriteter. Generellt förkortar dom händelsen och framställer den endast som en i raden av händelser. I de flesta fall verkar deras intresse ta slut där. En del av dom antyder att dom inte är riktigt övertygade, men dom är inte beredda att gå längre. En auktoritet, Ibn Hajar, påtalar dock denna händelse och andra som ’’udda historier’’. (9) En samtida med Ibn Ishaq, Malik (10) en jurist, påtalar Ibn Ishaq rätt och slätt som ’’en lögnare’’ (11) och ’’en bedragare’’ (12) endast för att han har fört vidare sådana berättelser. Det måste ihågkommas att historiker och auktoriteter när det gäller profetens biografi inte följde samma strikta regler som ’’traditionalisterna’’. Dom tog inte alltid med en kedja av auktoriteter, där var och en av dessa måste verifieras som trovärdig och som klart eller högst troligt skulle ha fört vidare sin rapport direkt till sin informatör osv. Attityden gentemot biografiska detaljer och gentemot tidigare händelser under Islam var mycket mindre noga än deras attityd gentemot profetens traditioner, eller egentligen allt material förknippat med rättsvetenskap. Ibn Ishaqs berättelse om belägringen av Medina och Banu Qurayzas fall är sammanställt av honom från information som givits av ett varierande antal personer som han namnger, inklusive muslimska ättlingar till judarna av Qurayza. Mot dessa senare och osäkra källor måste ställas den enda samtida och helt autentiska källa som finns, Koranen. Där är referensen i Sura 33:26 mycket kort: ’’Och han drev ut dem bland efterföljarna av äldre tiders uppenbarelser, som hade stött angriparna, från deras befästa torn och, darrande av skräck, (gav de sig utan strid); några hade ni dödat och de övriga tog ni till fånga.’’ Det nämns inget antal. Ibn Ishaq ger ut sina källor när han öppnar upp det aktuella kapitlet om belägringen av Medina. Dessa var: en kund till al-Zubayrs familj och andra som han ’’inte misstrodde’’. De berättade delar av händelsen med tillåtelse av ’’Abdullah b. Ka’b b. Malik, al Zuhri, ’’Asim B. ’’Umar b. Qatada, ’’Abdullah b. Abi Bakr, Muhammad b. Ka’b b. Qurayza och ’’andra bland våra lärda män’’. Senare, som han framlägger det. Var och en av dessa bidrog till berättandet av händelsen, så att Ibn Ishaqs utgåva är en sammanställning av en kollektiv rapportering. Vid ett senare tillfälle citerar Ibn Ishaq en annan ättling till Qurayza, vid namn ’’Attiyya (13), som har skonats och som är i direkt nedstigande led en ättling till al-Zabir b. Bata, en framstående medlem av stammen Qurayza och som finns med i berättelsen. Historien startas med en beskrivning av ansträngningarna av judiska ledare att organisera en allians av fiendestyrkor mot muslimerna. Ledarna namnges inklusive tre från Banu al-Nadir och två från stammen Wa’il, en annan judisk stam, tillsammans med en judisk stamfrände icke namngiven. Efter att ha övertalat de närbelägna beduin stammarna Ghatafan, Murra, Fazara, Sulaym och Ashja’ att ta till vapen, gick dom nu mot Mecka där dom lyckades att övertala Quraysh. Då dom nu hade samlat ihop en belägringsstyrka, så tvingade an av Nadirs ledare, Huyayy b. Akhtab den tredje judiska stammens ledare Ka’b b. Asad att han skulle bryta med profeten (fred vare över honom) i hopp om att det som framställdes som ett faktum, skulle kunna resultera i att muslimerna inte skulle klara av att stå emot de förenade attack styrkorna och att Qurayza och de andra judarna skulle återgå till självständig överhet. Belägringen av Medina misslyckades och de judiska stammarna fick lida för deras medverkan i operationen. Lärds och historikers attityd till Ibn Ishaqs version av händelsen har antagligen varit till belåtenhet, ibland blandat med osäkerhet, eller i åtminstone två viktiga fall, ett av fördömande och förnekelse. Belåtenhets attityd är att acceptera profetens biografi och berättelserna när det gäller kampanjerna som de tagits emot av senare generationer utan större noggrannhet eller användandet av kritiska kriterier, såsom insamlandet av traditioner eller uttalanden som jurister har givit. Det var inte nödvändigt att kontrollera sanningshalten hos auktoriteterna när något berättats vidare eller delvis nedtecknats om profetens liv. (14) Det var inte nödvändigt att förse en

kontinuerlig kejda av auktoriteter eller inte ens att återge några auktoriteter. Det är uppenbart i Ibn Ishaqs Sira. Å andra sidan pålitliga auktoriteter och en kontinuerliga kedja i återberättandet var väsentlig när lagen var i beaktande. Det är därför juristen Malik inte hade några högre tankar om Ibn Ishaq. (15) Det är därför lätt att hitta historiker och även exegeter som antingen repeterar varje ord som Ibn Ishaq skrivit eller använder sig av en förkortad version av hela händelsen. Historikerna har givit det ett kallt mottagande. Även Tabari som levde ca 150 år efter Ibn Ishaq, försöker inte ens söka efter versioner av händelsen som han vanligtvis brukade göra. Han sår tvivel genom sina ord ""Waqidi påstod (za"ama) att profeten (fred vare över honom) var orsaken till att diken grävdes."" Ibn al-Qayyim i Zad al-Ma"ad noterar endast en mycket kort referens och han bortser helt och hållet från flera avgörande frågor. Även Ibn Kathir verkar tvivla eftersom han gör sig omakett att påpeka att händelsen berättats av en sådan "god auktoritet" som "A"isha. (16) Bortsett från välbehaget eller tvivlet i att acceptera berättelsen i sig själv, så blev Ibn Ishaq som författare utsatt för hårda attacker av lärda, samtida eller senare, i två framträdande fall. Ett är han okritiskt inkluderat i hans ""Sira"" så mycket oäkta eller förfalskad poesi. (17) och även att han accepterat en sådan berättelse som den om slakten av Banu Qurayza utan att ifrågasätta den. Hans samtida, de tidiga traditionalisterna och juristen Malik, kallade honom otvedtydigt för ""en lögnare"" och ""en bedragare""; (18) som för vidare sina berättelser från judarna. (19). Med andra ord, tillämpande sina egna kriterier bestrider Malik sanningshalten i Ibn Ishaqs källor och förnekar hans tillvägagångssätt. Så varken Ibn Ishaqs lista av informanter och inte heller hans egen metod att samla in och sätta ihop en sådan berättelse skulle kunna accepteras av juristen Malik. I ett senare stadie utvecklade Ibn Hajar den punkten angående Maliks fördomande av Ibn Ishaq. Han sa att Malik (20) fördömde Ibn Ishaq eftersom han hade poängterat vikten av att söka efter ättlingar till judarna i Medina för att kunna ta del av deras iakttagelser och berättelser om profetens kampanjer och som de beskrivits av deras förfäder. Ibn Hajar (21) förnekade sedan dessa berättelser på starkaste sätt: ""vilka besynnerliga historier är inte dessa berättelser från Qurayza och al-Nadir"". Ingenting kan vara mer fördömande än denna förnekelse. Mot de senare och osäkra källorna å ena sidan och förnekandet av auktoriteter å den andra, måste fokuseras på den enda samtida och fullt ut autentiska källa, Koranen. Där referensen i sura 33:26 är mycket kort: ""Och han drev ut dem bland efterföljarna av äldre tiders uppenbarelser, som hade stött angriparna, från deras befästa torn och, darrande av skräck, (gav de sig utan strid); några hade ni dödat och de övriga tog ni till fånga."" Exegeter och traditionalister har en tendens att upprepa Ibn Ishaqs historia, men i Koranen är referensen endast till de som var med under själva slaget. Detta är ett uttalande om slaget. Det rör dom som slogs. En del av dom dog. Andra togs som fångar. Man kan föreställa sig att om 600 eller 900 människor skulle ha dödats på detta signifikanta sätt skulle det uppmärksammas. Det skulle ha funnits en klar referens i Koranen, en slutsats att dras, en läxa att lära. Men när endast de skyldiga ledarna avrättades, skulle det vara normalt med en kortare referens. Så långt vad det gäller källorna: dom var varken ointressanta inte heller trovärdiga och rapporten inkom mycket sent rent tidsmässigt. Nu till händelsen. Orsakerna för att förneka den är följande: (I) Som redan har noterats ovan, så är referensen om händelsen mycket kortfattad i Koranen, och det finns inte någon indikation om att ett stort antal skulle ha dödats. Utifrån ett krigsperspektiv så gäller referensen de som deltog i själva kriget. Koranen är den enda auktoritet som en historiker skulle acceptera utan att tveka eller tvivla. Det är en samtida text och av de mest övertygande orsakerna, vad vi har är en autentisk version. (II) Islams regel är att straffa endast de som är ansvariga för upproret. (III) Att döda ett så stort antal är det totalt motsatta till Islams känsla för rättvisa och för de grundläggande principerna som givits i Koranen – speciellt versen ""PÅ INGEN bärare av andras bördor skall läggas en annans börda,...""; (22) Det är uppenbart i historien att ledarna kunde räknas och var väl kända. De namngavs. (IV) Det går också emot de koraniska reglerna när det gäller krigsfångar, vilket är att antingen ska de ges sin frihet eller så kan de tillåtas lösas ut. (23) (V) Det är föga troligt att Banu Qurayza skulle slaktas när de andra judiska grupperna som gav upp före Banu Qurayza och efter dem och de behandlades mildt och tilläts att gå. Abu ""Ubayd b. Sallam hänvisar i sin Kitab al-amwal (24) att när Khaybar föll till muslimerna fanns det bland dess innehavare en särskild familj eller klan som hade utmärkt sig genom sitt sätt att otillbördigt skymfande av profeten (fred vare över honom). Ändå vände sig profeten (fred vare över honom) till dem med de starkt tillrättavisande orden: ""Söner till Abu al-Haqayq jag har känt till vidden av er fientlighet gentemot Gud och emot Hans apostel, det har ändå inte hindrat mig från att behandla er som jag behandlade mina bröder"". Detta var efter kapitulationen av Banu Qurayza. (VI) Om verkligen så många hundra personer skulle ha dödats på marknadsplatsen, och diken grävdes för denna operation, så är det besynnerligt att det inte finns några spår av allt detta, inget tecken, inget ord som visar platsen, och ingen referens till en synlig plats. (25) (VII) Skulle den här slakten verkligen skett, skulle juristerna ha antagit det som ett fall. Men vad som har skett har varit det motsatta. Juristernas attityd, och deras regler, har mer överensstämmt med den koraniska regeln i versen, ""PÅ INGEN bärare av andras bördor skall läggas en annans börda,...""; Så Abu ""Ubayd b. Sallam hänvisar till en mycket signifikant händelse i sin bok ""Kitab al-amwal (26) vilken är en rättslig bok gällande lag, inte sira eller biografi. Han berättar för oss att vid imam al-Awza""is (27) tid fanns det ett fall gällande problem inom en grupp av Bokens folk i Libanen när imam al-Awza""i var guvernör. Han fick upproret att upphöra och beordrade det samhället som ställt till med upproret att flytta någon annanstans. Al-Awza""i protesterade genast utifrån sin position som ledande jurist. Hans argument var att händelsen inte var ett resultat av samhällets eniga beslut. ""Så vitt jag vet, argumenterade han, är det inte en regel från Gud att Gud ska straffa alla för fel som begåtts av ett fåtal utan att ett fåtal ska straffas för de fel som begåtts av flertalet. ""; Skulle imam al-Awza""i ha accepterat berättelsen om slakten av Banu Qurayza, så skulle han ha behandlat det som precedensfall och skulle inte ha lagt fram ett argument gentemot auktoriteten, här representerat av ""Abdullah b. ""Ali al-Awza""i, som man bör komma ihåg var en yngre samtida med Ibn Ishaq. (VIII) I berättelsen om Qurayza nämns ett fåtal specifika personer att ha dödats, de beskrivs som särskilt fientligt aktiva. Det är en rimlig slutsats att dra att det var dom som ledde upproret och som därför straffades – inte hela stammen. (IX) Detaljerna som återges i berättelsen antyder klart och nödvändigt vetskap inifrån, med andra ord, från judarna själva. Som detaljerna om deras konsultation när de belägrades, orerandet av Ka"b b. Asad som var deras ledare, och förslaget att dom skulle döda deras kvinnor och

barn och sedan göra en sista desperata attack mot muslimerna. (X) Precis som ättlingarna till Qurayza ville ära sin förfäder, så ville även ättlingarna av Madanese som förknippas med händelsen. Noteras kan att den delen som rör domen ställd av Sa’d b. Mu’adh mot Qurayza, har återberättats från en av hans ättlingar. Gällande detta så sa profeten (fred vare över honom) till Mu’adh: ’’Du har uttalat Guds dom över dem (som inspirerats) genom Sju Slöjor’’. (2) Nu är det väl känt att det var brukligt att ära förfäder eller rentvätta de som var fientliga gentemot Islam dess begynnelse, många historier hittades på av senare generation och en stor andel verser förfalskades, mycket av det som har återgivits av Ibn Ishaq. Berättelsen och uttalandet gällande Sa’d är en sådan detalj. (XI) Andra detaljer är svåra att acceptera. Hur kan så många hundra personer ha spärrats in i ett hus som tillhörde en kvinna tillhörande Banu al-Najjar? (29) (XII) De judiska stammarnas historia när det gäller vad som skedde efter Islams etablerande är inte alls fullt tydligt. Idén att dom genast avreste verkar behöva ses över när man undersöker källor. Ibn Hazm t.ex. refererar i sin Jamharat al-ansab (30) till judar som fortfarande bor i Medina. På två ställen nämner al-Waqidi (31) judar som fortfarande fanns i Medina när profeten (fred vare över honom) bestämde sig för att gå mot Khaybar – med andra ord efter den påstådda likvideringen av alla tre stammarna, inklusive Qurayza. I ett fall deltog tio Madanese judar i en utflykt till Khaybar, och i ett annat fall så var de judar som hade slutit fred med honom extremt oroad när han planerade att attackera Khaybar. Al-Waqidi förklarar att dom försökte att förhindra avfärden för de muslimer som var skyldiga dom pengar. Ibn Kathir (32) gör sig besväret att peka ut att ’’Umar utslöt endast de judar från Khaybar som inte hade ingått fredsavtal med profeten (fred vare över honom). Ibn Kathir går sedan vidare och förklarar att vid ett mycket senare datum, med andra ord efter år 300 efter Hijra, gjorde judarna från Khaybar anspråk på att de i sin ägo hade ett dokument som de påstod att profeten (fred vare över honom) hade givit dem som befriade dem från att betala skatt. Hans slutsats var att en del lärda trodde på detta så de bestämde att judarna från Khaybar skulle befrias från att betala skatt. Dock var detta ett förfalskat brev och hade motbevisats in i detalj. Det citerade personerna var döda, tekniska termer som användes fanns inte utan kom i bruk i ett senare skede, det gjordes anspråk på att Mu’awiya b. Abi Sufyan bevittnat det, när han i själva verket inte hade konverterat till Islam vid den här tiden, och så vidare. Således är källan till denna oacceptabla slakt historia ättlingar till judarna i Medina, och från vilka Ibn Ishaq tog dessa ’’udda historier’’. Han blev mycket kritiserad av andra lärda och historiker och kallades av Malik för en bedragare. Källorna till historien är därför extremt tveksamma och detaljerna är de motsatta mot Islams anda och Koranens regler för att göra historien trovärdig. Trovärdig auktoritet saknas, och bevisen runt det stämmer inte. Det betyder att historien är mer än tveksam. Dock har historien enligt min åsikt sitt ursprung i tidigare händelser. Det kan visas att den återger liknande historier som har överlevt från det judiska upproret gentemot romarna, som slutade i förstörelsen av templet år 73 e.Kr. natten för de judiska seloterna och fortet Masada och den slutliga likvideringen av de belägrade. Berättelserna från deras erfarenhet överfördes av de judiska överlevande som flydde söderut. En av de mest rimliga teorierna när det gäller urprunget hos judarna i Medina är att dom kom efter de judiska krigerna. Detta är en teori som föredragits av den avlidne professor Guillaume. (33) Det är välkänt att källan när det gäller judiska krig är Flavius Josephus han var själv jude och samtida vittne som hade ämbete under romarna, som inte godkända vissa handlingar som en del av rebellerna utförde, men som aldrig upphörde att vara en jude i sitt hjärta. Det är i hans nedteckningar vi kan läsa detaljer som påminner om de som överförts till oss i ’’Sira’’ när det gäller handlingar och motståndet hos judarna, förutom att nu finns ansvaret för handlingarna lagda på muslimerna. Om man tar detaljer i beaktande när det gäller historien om Banu Qurayza som den har berättats av ättlingar av stammen, kan vi notera följande likartade detaljer med Josephus: (I) Enligt Josephus (34) så korsfäste Alexander, som styrde i Jerusalem före Herodes den store, 800 judiska tillfångatagna hängdes upp på kors, och sedan slaktades deras fruar och barn framför deras ögon. (II) På liknande sätt dödade ett stort antal andra. (III) Viktiga detaljer i dessa två historier är anmärkningsvärt liknande, i synnerhet när det gäller antalet dödade. Vid Masada så var det slutliga antalet döda 960 (35). De hetlevrade sicarii som slutligen också dödade var 600. (36) Vi kan också läsa att när de nådde desperationens rand så vände sig deras ledare Eleazar sig till dem (precis som Ka’b b. Asad vände sig till Banu Qurayza) (37) vem som hade föreslagit att dom skulle döda kvinnorna och barnen. Som en förtvivlad punkt föreslogs att döda varandra till sista man. Självfallet är likheterna när det gäller detaljer slående. När det gäller förslaget om massjälvmord så är det likartat men också antalet är i stort sett detsamma. Även samma namn förekommer i båda händelserna. Det är Phineas och Azar b. Azar (3) precis som Eleazar vände sig till de belägrade judarna i Masada. Det finns mera som är likartat. Här har vi prototypen, jag skulle föreslå att ursprunget till historien om Banu Qurayza, bevarad genom ättlingar av de judar som flydde till Arabien efter de judiska krigerna, precis som Josephus har noterat samma historia bevarad för världen. En senare generation av dessa ättlingar har lagt till detaljer från belägringen av Masada när det gäller historien om belägringen av Banu Qurayza, kanske genom att blanda ihop traditioner från sitt förflutna med något från deras mindre avlägsna historia. Blandningen har presenterats genom Ibn Ishaqs verk. När muslimska historiker har ignorerat den eller överfört den utan att kommentera eller inte har varit intresserade att göra det, så visar de bara brist på entusiasm för en besynnerlig historia, som Ibn Hajar kallar den. En sista punkt. Sedan ovanstående har skrivits har jag sett rapporter (39) av en tidning utgivet 1973 vid ’’World Congress of Jewish Studies’’ av Dr Trude Weiss-Rosmarian, där hon utmanar Josephus påstående att 960 belägrade judar begick självmord. Vem vet, kanske historien om Banu Qurayza är en mer korrekt form av den ursprungliga versionen. Fotnot: 1. Ibn Ishaq, Sira (ed. Wustenfled, Göttingen, 1860), 545-7; (ed. Saqqa et al., Cairo, 1955), II, 47-9. Se också al-Waqidi, Kitab al-maghazi (ed. M. Jones, London, 1966), II, 440 ff.; Suhayl, al-Rawd al-unuf (Cairo, 1914), I, 187 et passim; Ibn Kathir, al-Sira al-Nabawiya (ed. Mustafa `Abd al-Wahid, Cairo, 1384-5/1964-6), II, 5, et passim. 2. Sira, 545-56, 652-61/II, 51-7, 190-202; Ibn Kathir, oop. cit., III, 145 ff. 3. Sira, 755-76, 779/II, 328-53, 356, mm Mer om Khaybar följer nedan. 4. ibid., 776/II, 353-4. 5. ibid., 668-84/II, 214-33. 6. ibid., 684-700/II, 233-54. 7. ibid., 689/II, 240; `Uyun al-athar (Cairo, 1356 A.H.), II, 73; Ibn Kathir, II, 239. 8. I sin introduktion till ‘Uyun al-athar I, 7, Ibn Sayyid al-Nas (d. 734 A.H.), har han förklarat målet med sin biografi av profeten, och uttryckligen noterat att hans huvudkälla varit Ibn Ishaq, som varit den ledande källan för alla. 9. Tahdhib al-tahdhib, IX, 45. See also `Uyun al-athar, I, 17, där författaren använder samma ord, utan att ange referens, i sin introduktion till sanningshalten av Ibn Ishaq och de kriterier han har tillämpat. 10. d. 179. 11. `Uyun al-athar, I, 12. 12. ibid., I, 16. 13. Sira, 691-2/II, 242, 244; `Uyun al-athar, II, 74, 75.

14. Ibn Sayyid al-Nas (op. cit., I, 121) tar fram just den punkten i relation till historien om Banu Qaynuqa och den oäkta versen som sägs ha framträtt i en sura i Koranen och vid den tidpunkten togs av hedningarna i Mecka som ett erkännande av deras gudinnor. Författaren förklarar hur olika lärda bortser från problemen och sedan gör slutsatsen att det är hans åsikt, och att denna historia ska behandlas på samma sätt som historier av Maghazi och punkterna i Sira (med andra ord att inte bevilja ett okvalificerat mottagande). De flesta lärda, hävdar han, har ofta behandlat mer liberala frågor som mindre viktiga och allt material som inte gäller ur en rättslig synvinkel, såsom historier av Maghazi och liknande rapporter. I sådana fall skulle data accepteras som inte skulle accepteras som en bas när det gäller bestämmande utifrån vad som är lagligt och olagligt. 15. Se punkt 18 nedanför. 16. Tabari, Tarikh, I, 1499 (där referensen är till al-Waqidi, Maghazi II, 513); Zad al-ma`ad (ed. T. A. Taha, Cairo, 1970), II, 82; Ibn Kathir, op. cit., IV, 118. 17. När det gäller detta se W. Arafat, "Early critics of the poetry of the Sira", BSOAS, XXI, 3, 1958, 453-63. 18. Kadhdhab och Dajjal min al-dajajila. 19. `Uyun al-athar, I, 16-7. I hans noterbara introduktion förser Ibn Sayyid al-Nas med en vidsynt undersökning när det gäller Ibn Ishaq kontroversiella åsikter. Wusenfeld i sin introduktion till "the Gottingen edition of the Sira" hänvisar till Ibn Sayyid al-Nas. 20. Tahdhib al-Tahdhib, IX, 45. Se också `Uyun al-athar, I, 16-7. 21. ibid. 22. Qur'an, IIIV, 18. 23. Qur'an, XLI, 4. 24. ed. Khalil Muhammad Harras, Cairo, 1388/1968, 241. 25. Påtagligt lite eller ingen information kan hittas generellt eller i geografiska lexikon, såsom al-Bakri's, Mu`jam ma'sta`jam; al-Fairuzabadi's al-Maghanim al-mutaba fi ma`alim taba (ed. Hamad al-Jasir, Dar al-Yamama, 1389/1969); Six treatises (Rasa'il fi tarikh al-Madina ed. Hamad al-Jasir, Dar al-Yamama, 1392/1972); al-Samhudi, Wafa' al-wafa' bi-akhbar dar al-Mustafa (Cairo, 1326), mm. T.o.m. al-Samhudi verkar att nämna den omtalade marknadsplatsen som endast en historisk referens, då han i sin omfattande topografi över Medina identifierar marknadsplatsen (sid 544) nästan flyktigt när han förklarar namnförändringen som har tagit över angränsande landmärken. Marknadsplatsen, säger han, är den som det refereras till i rapporten dit profeten tog fångarna från Banu Qurayza till Medinas marknadsplats mm. 26. sid 247. Jag står i skuld till min vän professor Mahmud Ghul vid "the American University" i Beirut, för att han fick mig att uppmärksamma denna referens. 27. d. 157/774. Se EI2, sub nomine. 28. Sira, 689/II, 240; al-Waqidi, op. cit., 512. 29. Sira, 689/II, 240; Ibn Kathir, op. cit., III, 238. 30. egentligen Nasab Quraysh (ed. A. S. Harun, Cairo, 1962), 340. 31. op. cit., II, 634, 684. 32. op. cit., III, 415. 33. A. Guillaume, Islam (Harmondsworth, 1956), 10-11. 34. De bello Judaico, I, 4, 6. 35. ibid., VII, 9, 1. 36. ibid., VII, 10, 1. 37. Sira, 685-6/II, 235-6. 38. Sira, 352, 396/I, 514, 567. 39. The Times, 18 August 1973; och The Guardian, 20 August 1973. Källa: From Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland, (1976), pp. 100-107. (översatt till svenska av syster umm Zakaria) Myter och fakta om Banu Qurayza